

Arrest

nr. 160 445 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen bij beslissing van 9 juli 2010.

Op 12 december 2012 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 13 december 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen bij arrest nr. 107.206 van 25 juli 2013.

Op 28 februari 2013 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering getroffen. Bij 's Raads arrest nr. 107.206 wordt het beroep tegen deze akte verworpen.

Op 19 augustus 2013 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 maart 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingesteld, wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 152.030 van 9 september 2015.

Op 7 mei 2015 neemt de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Nog op 7 mei 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13sexies). Het is deze laatste beslissing die het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 mei 2015 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/05/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 28/02/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inbreuken op de drugswetgeving (PV nr. BR.60.LL.048381/2015 van de PZ 5341). Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 15/12/2009. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 09/07/2010. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 12/10/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/12/2012. Deze beslissing is op 06/03/2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13/08/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/03/2014. Deze beslissing is op 22/01/2015 aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ kunnen we concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis of van

artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft betrokkene niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verzoeker om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/14 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“le principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*). De verzoeker verwijst tevens naar de artikelen 5 en 15 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d'interdire à Monsieur T(...) l'entrée du territoire durant une période de 3 ans ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée comme le lui impose l'article 5 de la Directive 2008/115/CE (Directive Retour) lequel précise que « Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte : de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant concerné du pays tiers et respectent le principe de non-refoulement » ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de la situation du requérant dans son aspect vie privée et familiale, et ce, comme le lui impose l'article 5 de la Directive Retour ;

Que les motifs contenus dans la décision querellée apparaissent totalement stéréotypés et passe-partout lesquels pourraient s'appliquer à n'importe quelle interdiction d'entrée ;

Que, pour rappel, la décision 13 sexies est motivée comme suit :

« - Article 74/11

En vertu de l'article 74/11§1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, le délai d'interdiction d'entrée est de trois ans car :

2° l'obligation de retour n'a pas été remplie : l'intéressé a déjà reçu un OQT le 28 février 2013. Cette décision d'éloignement n'a pas été exécutée. L'intéressé a été intercepté en flagrant délit d'infraction à la loi sur les stupéfiants. C'est pourquoi une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée. ... »

Que le fait d'avoir été intercepté en flagrant délit d'infraction à la loi sur les stupéfiants – le PV d'audition du 6 mai 2015 ne laisse toutefois rien apparaître à ce sujet – de plus, Monsieur T(...) a été remis en liberté, ne signifie de toute manière pas qu'il a été condamné ;

Que la présomption d'innocence doit donc lui profiter ;

Que la simple allusion à l'existence d'un dossier actuellement en cours sans avoir établi ni apprécié la matérialité des faits qui seraient éventuellement reprochés au requérant ne permet pas d'apprécier la dangerosité actuelle de ce dernier ;

Qu'il apparaît dès lors que la décision attaquée ne révèle pas suffisamment qu'il a été procédé à un examen particulier du comportement de Monsieur T(...) eu égard au danger actuel pour l'ordre public ou la sécurité nationale ; que les seules références à un PV d'audition du 6 mai 2015 – non autrement détaillé – ne peuvent automatiquement motiver une décision d'interdiction d'entrée de 3 ans ;

Que la décision querellée n'est dès lors pas adéquatement motivée et a été prise en violation des dispositions légales énoncées ci-avant ;

Que l'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. » ;

Que, par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire;

Qu'or, en l'espèce, ce rapport raisonnable fait défaut ;

Que cette interdiction d'entrée doit, par conséquent, être annulée ;”

3.1.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van het eerste middel gewag maakt van een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoeker op geen enkele wijze toelicht op welke wijze het thans bestreden inreisverbod deze bepalingen zouden schenden. Uit het betoog ter ondersteuning van het eerste middel kan zulks geenszins worden afgeleid.

Het eerste middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

In de mate dat de verzoeker met zijn verwijzing naar artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn een schending van dit artikel zou beogen, dient eveneens te worden vastgesteld dat ook op dit punt elke uiteenzetting ontbreekt die toelaat vast te stellen op welke wijze de verzoeker het genoemde artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn *in casu* geschonden acht. Ook op dit punt is het eerste middel onontvankelijk.

3.1.2. De artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991, artikel 62 van de vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht houden allen een uitdrukkelijke motiveringsplicht in hoofde van het bestuur in. De genoemde bepalingen en beginsel verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Op zich impliceert deze uitdrukkelijke motiveringsplicht echter niet dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de juridische en feitelijke overwegingen worden opgenomen die eraan ten grondslag liggen.

Er wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en voorts worden tevens de feitelijke elementen weergegeven om te verantwoorden dat *in casu* aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. De gemachtigde motiveert dienaangaande als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 28/02/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inbreuken op de drugswetgeving (PV nr. BR.60.LL.048381/2015 van de PZ 5341). Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 15/12/2009. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen op 09/07/2010. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 12/10/2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13/12/2012. Deze beslissing is op 06/03/2013 aan betrokkene betekend. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 13/08/2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/03/2014. Deze beslissing is op 22/01/2015 aan betrokkene betekend. Volgens de arts van DVZ kunnen we concluderen dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien, het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis of van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 geeft niet automatisch recht op een verblijf. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft betrokkene niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

Gelet op de uitgebreide vaststellingen die de specifieke situatie van de verzoeker betreffen (onder meer de betrapping op heterdaad, de verschillende aanvragen op grond van artikel 9bis en 9ter die niet in overweging werden genomen dan wel onontvankelijk werden verklaard, het feit dat de verzoeker niettemin niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde) kan in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt geenszins worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op stereotiepe wijze werd gemotiveerd.

De verzoeker gaat in zijn betoog bovendien geheel voorbij aan de motivering dat hij reeds verschillende verblijfsaanvragen heeft ingediend die achtereenvolgens niet in overweging werden genomen en onontvankelijk werden verklaard terwijl de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 28 februari 2013, zodat hij ten onrechte laat uitschijnen dat het bestreden inreisverbod van drie jaar uitsluitend zou zijn gebaseerd op de enkele verwijzing naar een proces-verbaal van 6 mei 2015. De kritiek dat deze enkele verwijzing niet volstaat om op automatische wijze over te gaan tot de afgifte van een inreisverbod van drie jaar, is dan ook niet dienstig.

Betreffende verzoekers kritiek dat de verwijzing naar de betrapping op heterdaad voor een inbreuk op de drugswetgeving niet betekent dat hij hiervoor werd veroordeeld en waar de verzoeker betwist dat het bedoelde proces-verbaal hiervan melding zou maken, merkt de Raad bovendien op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier. Meer bepaald ligt hierin een administratief verslag vreemdelingencontrole van 6 mei 2015 voor waarin uitdrukkelijk wordt vermeld waar en wanneer de verzoeker op heterdaad werd betrapt op

verkoop van verdovende middelen (*"vente de stupéfiants"*; *"Flagrant Délit: oui"*). Het werd opgesteld door de politie Brussel en bevat naast het nummer van het proces-verbaal ook de naam van de verbalisant. De verzoeker was aldus in de mogelijkheid om de politiediensten te verzoeken kennis te nemen van het genoemde proces-verbaal van vaststellingen – uit het administratief verslag vreemdelingencontrole blijkt wel degelijk dat het om een proces-verbaal van vaststellingen en niet een proces-verbaal van verhoor gaat zoals de verzoeker verkeerdelijk voorhoudt - teneinde de bewijswaarde van dit proces-verbaal te ontkrachten. De loutere bewering dat het proces-verbaal geen melding maakt van een betrapping op heterdaad volstaat dan ook niet om de vaststellingen in de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de verzoeker stelt dat hij werd in vrijheid gesteld, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij door de Raadkamer in vrijheid werd gesteld om de enkele reden dat de termijn van 24 uur bedoeld in artikel 74/4 van de vreemdelingenwet was overschreden. Hieruit blijkt dan ook geenszins dat de feiten van betrapping op heterdaad wegens inbreuk op de drugswetgeving niet bewezen werden geacht. Een daadwerkelijke veroordeling is voorts geenszins vereist opdat de gemachtigde bij zijn keuze om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen de feitelijke vaststellingen uit een proces-verbaal van de politie in rekening kan nemen. Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het *"vermoeden van onschuld"* is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de drugswetgeving, verhindert de gemachtigde dan ook niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet geenszins dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

De Raad wijst er verder op dat het thans bestreden inreisverbod slechts een geldingstermijn van drie jaar heeft en dat het werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat de gemachtigde toepassing zou hebben gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat hem toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen *"indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."* Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde de verzoeker als een actueel gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid heeft beschouwd. Verzoekers betoog dienaangaande is niet dienstig.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing is gemotiveerd zowel in rechte als in feite. Deze motieven volstaan opdat de verzoeker met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De verzoeker toont voorts niet aan dat de in de bestreden akte opgenomen redengeving, in haar globaliteit, niet afdoende zou zijn om tot de bestreden beslissing te komen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 is dan ook niet aangetoond.

3.1.3. De verzoeker verwijst tot slot tevens naar de zorgvuldigheidsplicht en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Hij stelt dienaangaande dat bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn privé- en familiaal leven zoals vereist door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in

redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Mede in verwijzing naar de bespreking onder punt 3.1.2., merkt de Raad op dat de gemachtigde zijn beslissing heeft gesteund op werkelijk bestaande feiten. De vaststellingen waarop de bestreden beslissing zijn gebaseerd worden onderbouwd door de stukken van het administratief dossier. De verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 28 februari 2013, hij betwist evenmin dat hij meerdere verblijfsaanvragen heeft ingediend die respectievelijk niet in overweging werden genomen of niet ontvankelijk werden verklaard en dat hij niettemin niet getwijfeld heeft om verder op illegale wijze in België te verblijven. Deze vaststellingen, alsook de vaststelling dat de verzoeker werd betrapt op heterdaad voor inbreuken op de drugswetgeving, vinden bovendien steun in de stukken van het administratief dossier. Er kan niet worden ingezien welk belang de verzoeker heeft bij zijn kritiek dat geen rekening werd gehouden met zijn privé- en familiaal leven dit beweerdde privé- en familiaal leven door de verzoeker op geen enkele wijze concreet wordt geduid terwijl uit de stukken van het administratief dossier bovendien blijkt dat de verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij geen duurzame relatie heeft in België, dat hij hier geen familie en geen minderjarige kinderen heeft. De verzoeker beperkt zich aldus tot loutere en bijzonder vage beweringen die geen steun vinden in de thans voorliggende stukken.

De uiteenzetting van de verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens. Er blijkt verder niet dat de gemachtigde enig dienstig gegeven niet in aanmerking heeft genomen bij zijn beslissing om aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen of dat deze bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze is voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt dus niet voor.

Waar de verzoeker in dit kader tevens verwijst naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en in de mate hij zich in het kader van de onderhavige vordering al op de rechtstreekse werking van deze bepaling zou kunnen beroepen, merkt de Raad op dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat geen rekening werd gehouden met zijn familiaal leven nu hij zich op dit punt beperkt tot een louter theoretische discussie en zijn vage bewering ter zake geen steun vindt en zelfs wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier. Voorts dient te worden opgemerkt dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn geenszins bepaalt dat tevens rekening moet worden gehouden met het privéleven.

De aangevoerde schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

3.1.4. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk en dienstig, niet gegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de *“principes de bonne administration”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“le principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause”*).

De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation du requérant lequel se trouve sur le territoire du Royaume depuis 2009 ;

Que la partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre pareille décision ;

Qu'elle n'a donc pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ; (P.Jadoul, S. Van Drooghenbroeck, « La motivation formelle des actes administratifs » La Charte, 2005)

Que la partie adverse n'apporte aucune explication suffisante permettant au requérant de comprendre pourquoi une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans leur est infligée ;

Que la partie adverse se contente d'énoncer « ... l'obligation de retour n'a pas été remplie : suite à la notification de l'OQT, l'intéressé n'a pas entrepris, dans le délai imparti, des démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique ainsi que les territoires Schengen. Un OQT a été notifié le 25 mars 2013... »

... » sans toutefois indiquer en quoi l'interdiction d'entrée d'une durée de trois ans est nécessaire dans le cas d'espèce ;

Que la partie adverse fait fi de tous les éléments de vie privée du requérant, de sorte qu'elle a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi de 1980 ;

Que, partant, la motivation est insuffisante et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée ;”

3.2.1. Zoals reeds uiteengezet onder punt 3.1.1. moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur (“*principes de bonne administration*”) merkt de Raad op dat het bestuursrecht diverse beginselen van behoorlijk bestuur kent. De verzoeker preciseert weliswaar een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, maar hij laat na enige ander beginsel van behoorlijk bestuur te verduidelijken. Ook uit zijn betoog kan niet worden afgeleid welk ander beginsel van behoorlijk bestuur de verzoeker geschonden acht.

In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het middel dan ook onontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel.

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel gewag maakt van een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dient bovendien te worden vastgesteld dat hij deze schending op geen enkele wijze verduidelijkt. Nu de verzoeker nalaat om te argumenteren op welke wijze artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden door de thans bestreden beslissing, is het middel ook op dit punt onontvankelijk.

3.2.2. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker een deel van zijn kritiek die reeds aan bod kwam in het eerste middel herhaalt. De verzoeker meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, doch hij beperkt zich tot de volgende bijzonder vage affirmaties : “*la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation du requérant lequel se trouve sur le territoire du Royaume depuis 2009 ; Que la partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre pareille décision ;”*

De Raad herneemt dan ook de beoordeling onder punt 3.1.3. en stelt vast dat de verzoeker ook in het kader van zijn tweede middel niet aantoont dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. De verzoeker verduidelijkt op geen enkele wijze met welk relevant gegeven de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoeker een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, merkt de Raad in de eerste plaats op dat reeds uit de bespreking onder punt 3.1.2. blijkt dat de beslissing om de verzoeker een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en de verzoeker gaat thans volledig voorbij aan de globaliteit van de vaststellingen die deze beslissing onderbouwen. De in de akte opgenomen redengeving behelst zowel de beslissing om een inreisverbod op te leggen *an sich* als de keuze om in verzoekers geval een geldingsduur van drie jaar te voorzien (“*[...] Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel*”). Verzoekers loutere bewering dat niet wordt aangegeven waarom een inreisverbod van drie jaar noodzakelijk wordt geacht, mist feitelijke grondslag.

Waar de verzoeker voorhoudt dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn omdat zijn privé-leven wordt miskend, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat dit privéleven ook maar met het minste concrete gegeven te verduidelijken. De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat de globaliteit van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven niet pertinent of draagkrachtig zou zijn. De Raad stelt, met herneming van zijn beoordeling onder punt 3.1.2., vast dat de bestreden beslissing is gemotiveerd zowel in rechte als in feite en dat de daarin opgenomen motieven volstaan opdat de verzoeker met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ligt niet voor.

3.2.4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Niet alleen heeft deze bepaling enkel betrekking op beslissingen tot verwijdering, en dus niet op beslissingen tot afgifte van een inreisverbod, maar bovendien is hierin geenszins bepaald dat rekening moet worden gehouden met het privéleven van de betrokkene.

Verzoekers betoog ter zake mist bijgevolg juridische grondslag.

3.2.5. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker betoogt hieromtrent als volgt:

“En ce que la partie adverse n'examine pas la décision sous l'angle de l'article 8 de la CEDH ;

Alors que les éléments de Monsieur T(...) relève de la protection de la vie privée et familiale ;

Que la partie adverse n'explique pas les raisons, mises à part celles passe-partout, pour lesquelles elle entend infliger à Monsieur une interdiction d'entrée de 3 ans alors que le Ministre peut s'abstenir de l'imposer , dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires ;

Que ces raisons humanitaires existent en l'espèce ;

Qu'il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie adverse ait procédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation spécifique du requérant ;

Qu'il s'agit d'une ingérence étatique nullement justifiée, totalement disproportionnée et nullement fondée sur un besoin social impérieux ;

(Nys M, L'immigration familiale à l'épreuve du droit, Le droit de l'étranger à mener une vie familiale normale, 2002 : CEDH, Arrêt Berrehab (1988), Arrêt Mustaqim (1999) ; Van Drooghenbroeck, S., Les dossiers du JT, 57, « le droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », p56-57))

Que la partie adverse n'a pas réalisé un examen adéquat de la situation et n'a pas procédé à une mise en balance des intérêts en présence ;

Que la partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation qu'elle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux du requérant dans le respect de sa vie familiale et privée ;

Qu'il y a, par conséquent, violation de l'article 8 de la CEDH et la décision querellée doit être annulée ;”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het daadwerkelijk bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker zijn beweerde privé- en familiaal leven op geen enkele wijze concreet verduidelijkt. De verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat zou kunnen wijzen op enige bestaande familiebanden in België noch op enig privéleven dat hier zou zijn ontwikkeld.

De loutere bewering dat geen rekening werd gehouden met het privé- en familiaal leven en dat hieromtrent niet werd gemotiveerd, volstaat dan ook geenszins om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE